

HODIM PO OGNJENIH SKALAH

*in v rokah nosim cvetje,
oziram se naokoli in gledam,
kako se moje noge potapljajo
v družbo belih lokvanjev.
Hodim po tramovih preteklosti
in izžarevam toplino
hladnih duš že zdavnaj
izpovedanih in pozabljenih pesnikov.
Hodim po stopinjah v snegu
in se opijam z naslado
nekoč opevanih barskih plesalk
in z barvo gusarskega ruma.
Hodim do neskončnosti
spomina na jezero belega dna
in velikih plavajočih lokvanjev
in iščem blazino spokojnosti
za misli na jutrišnjo sliko.
Obležim sredi gorečega obroča
suhih trav in opitega uma,
obupujem nad albumom spominov
in uro, ustavljeno v antiki.*

*

Matjaž Černovšek

BEŽI

*Pokrij se s čelado
opojnosti življenja,
prihaja vročina avgusta,
in kosa bo morila zorenje.
Življenje bo padalo
k nogam nemočne zemlje,*

*klas za klasom,
mah bo omahnil sredi
rdečice cvetenja trav
in ritmov dela.
Na brazdah
življenja in smrti
bo ostalo le seme
za prihodnje padanje
v omah in drob.*

*

Matjaž Černovšek

VEM

*Vem,
da veš,
da vem,
kako poteka
veza
med ljudmi
brez komata
in okov ljubezni.
Vem,
da veš,
da vem,
kako živi
metulj v vetru
brez cvetov
obarvanih in
svežih sredi
plesni.
Vem,
da veš,
da vem,
kako ljubiti*